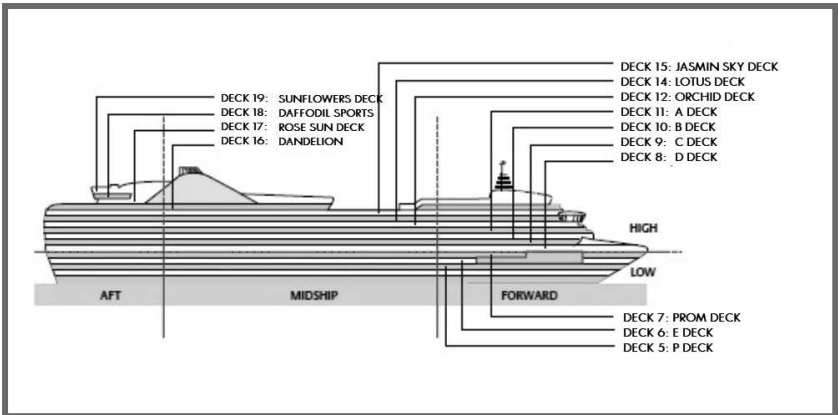

De reis
2022 © Leopold Lindelauff

De reis

"Aandacht is leven"

Johann Wolfgang von Goethe, Duits schrijver en dichter
1749-1832

Schip: M.S. Flowers

Kapitein: Yvan Larsson

Lengte/breedte/hoogte: 340 m / 45 m / 70 m

Aantal passagiers: 6.300

Aantal bemanningsleden: 1.200

Aantal motoren: 6

Gemiddelde snelheid: 22 knopen (40 km/u)

Brandstof: LNG (aardgas)

Dekken M.S. Flowers

Sunflowers

Daffodil Sports deck

Rose Sun deck

Dandelion

Lotus

Jasmine Sky deck

Orchid

Restaurant

Van Gogh restaurant

Daffodil restaurant

The Rose snackbar

Dandelion lounge

The Boeddha lounge

Geplande reis:

Amsterdam, Saint Malo, Bordeaux, Lissabon, Gibraltar, Malaga, Valletta, Barcelona, Casablanca Marokko, Santa Cruz de Tenerife, Kaapverdië, Trinidad en Tobago (resterende tijd op het beste resort te Tobago, aansluitend per vliegtuig terug naar Nederland, via Londen-Gatwick)

I

“Ze keken elkaar aan met die niet onder woorden te brengen uitdrukking van gelukzaligheid die twee eenzame mensen over zich krijgen wanneer ze elkaar ontmoeten en de zekerheid gevonden hebben dat ze de eenzaamheid voortaan gezamenlijk zullen bestrijden.”

August Strindberg, Zweeds schrijver 1849-1912

1

Het gedreun van de motoren was niet enkel meer hoorbaar, maar ook steeds meer voelbaar. De vloer trilde intussen ook onder de voeten. Er was zelfs beweging voelbaar. Recht blijven staan vergde steeds meer van het evenwichtsorgaan. Door het raam was duidelijk te zien dat het land zich verwijderde en dat de hoeveelheid water steeds groter werd. Golven spatten steeds hoger op terwijl wit schuim zichtbaar werd dat uiteen gescheurd werd. De reis was begonnen.

Voordat ze meer dan een uur in de rij had gestaan om te kunnen inchecken, had ze gedurende de treinrit van ongeveer twee-en-een-half uur het zuidelijk dialect horen veranderen in de officiële landstaal. Nu, terwijl ze in een van de vele luxe lounges zat, hoorde ze nagenoeg enkel nog Italiaans, Duits en verschillende Slavische talen. Een enkeling sprak Engels of, zoals zij zelf, Nederlands.

In een van de fauteuils gezeten, met een cocktail voor zich op tafel, keek ze de ruimte rond. In de uiterst linkse hoek zat een gezin, vader, moeder en twee nog zeer jonge zoons. Alle vier druk pratend en gesticulerend, zoals enkel Italianen dat kunnen. Beide ouders rookten daarbij een sigaret. Hij dronk aan een bierglas. Zij een cola, de kinderen chocolademelk uit pakjes, afkomstig uit hun eigen tas. Tegenover hen, in de rechtse hoek zat een echtpaar op leeftijd. Zwijgend. Zij zoog af en toe aan het rietje dat uit de cocktail stak, terwijl hij een halve liter glas gevuld met bier voor zich had staan. De vrouw, ze schatte haar in de zeventig, droeg aan allebei haar polsen goudkleurige armbanden. Ook haar oorlellen en vingers waren van sieraden voorzien in dezelfde

kleur. Bij de man, die ze van dezelfde leeftijdscategorie schatte, zag ze een soortgelijke ring als bij haar, wellicht een trouwring. Bovendien droeg hij een zegelring en een goudkleurig horloge. Hun kleding straalde kwaliteit en vooral kapitaal uit. In de banken voor hen had een jong stel plaats genomen. Hun handen zaten haast continu aan elkaar. Ze streelden elkaars handen en armen of lieten hun handen op de benen van de ander rusten. Met enige regelmaat zoenden ze mekaar. Hun gezichten straalden verliefdheid uit. Ook op hun tafel stonden alcoholische dranken. Cocktails voor hen allebei. Roken deden ze gezamenlijk aan dezelfde sigaret, die hij telkens met een rood gekleurde plastic aansteker van vuur voorzag. Zijn haar was kort geknipt, als een militair, vond ze. Het hare had een prachtig glanzende rode kleur. Beiden waren casual gekleed. Spijkerbroek en shirt, met sportschoenen eronder. Hoewel het stel veel met elkaar sprak, lukte het haar niet de taal die ze gebruikten te achterhalen. Voorlopig hield ze het op Slavisch. Links tegenover het stel, zat een viertal. Twee mannen en twee vrouwen. Naar ze aannam vrienden, die samen op reis waren. De vrouwen kletsten tegen elkaar, net als de mannen deden. Hier werd niet gerookt en geen alcohol gedronken. Alle vier hadden een glas water. De mannen zaten naast elkaar en voorover gebukt met elkaar te praten. De vrouwen leunden achterover, ieder een been op het ander leunend, hun glazen in hun handen. Waar ze over spraken kon ze niet verstaan. Italiaans was haar geheel vreemd. Beide vrouwen hadden lang, zwart geverfd haar. Hun polsen droegen een veelheid aan armbanden. Ze meende te zien dat deze identiek waren, aan zowel hun linker als rechter pols. Wanneer ze hun gezichten nog eens goed bekeek, meende ze daar enige overeenkomsten in te

herkennen. Zussen, wellicht. Met hun respectievelijke mannen of vrienden. Nog verder naar links, tegen de wand, nam ze een man alleen waar. Voor hem stond een groot bierglas, dat reeds half leeg was. Terwijl hij rookte las hij in een boek. Daardoor kon ze zijn gezicht niet goed zien. Zijn haar was grotendeels grijs, met nog enkele strepen zwart. Ze meende een roodbruin hoornen brilmontuur waar te nemen. Terwijl ze hem monsterde, keek hij opeens op. Het leek alsof hij direct in haar ogen keek. Meteen draaide ze haar hoofd van hem af. Ze had een sikje gezien. Grotendeels grijs, met enkele zwarte plukken. Haar hoofd weggedraaid houdend, liet ze haar ogen weer in zijn richting bewegen. Nog steeds leek hij haar kant uit te kijken. Wanneer ze haar ogen in dezelfde richting draait als haar hoofd, ziet ze een stel van middelbare leeftijd zitten. Niet naast elkaar, zoals de rest van de aanwezigen. Maar tegenover elkaar. Terwijl ze hen enige tijd bespiedt, neemt ze ook geen enkel contact tussen hen waar. Ze begint te twifelen of de man en vrouw wel bij elkaar horen. Hoewel er nog genoeg vrije plekken zijn, kan het natuurlijk zo zijn dat ze toevallig aan hetzelfde tafeltje plaats hebben genomen. Terwijl ze haar blik terug op de man wil richten, ziet ze hoe beiden een sigaret nemen uit hetzelfde pakje dat midden op tafel ligt. Ze kan een glimlach niet onderdrukken. Toch een stel, denkt ze. De man met het roodbruin hoornen montuur is intussen opgestaan, ziet ze. En loopt op haar toe. Wanneer hij stil staat voor de hoekbank, waar haar fauteuil deel van uit maakt, vraagt hij: 'Is it permitted?'. Tja, wat zou ze daar tegenin kunnen brengen? De bank is groot genoeg voor zeven of acht personen en beslist niet haar eigendom. Daarom knikt ze met haar hoofd en maakt ze een uitnodigende beweging met haar rechter arm. Ze ziet nu

dat hij niet erg groot is, hooguit een meter zeventig. Een blauwe spijkerbroek onder een licht grijs hemd met daarover een beige vest. Zwarte, platte schoenen. Hij plaatst het bierglas op tafel en legt het boek ernaast. Ze ziet dat dit in haar landstaal geschreven is. Zodra hij zit begint hij naar buiten te kijken, door het ronde raam. Hij maakt totaal geen aanstalten om een gesprek te beginnen, maar lijkt geheel in de ban van hetgeen hij buiten ziet. Dat, volgens haar, alleen water kan zijn. Bovendien zal het daglicht hem zelfs daarvan niet veel meer tonen. De mensen die achter haar zitten kan ze, zonder zich helemaal om te draaien, niet zien. Wel kan ze hen goed horen. Twee mannenstemmen en een drietal afkomstig van vrouwen. In het Duits vertelt een van hen over zijn tijd aan een theater in Berlijn, gevolgd door enkele jaren in een televisiestudio. Beiden in een baan als regisseur. Een van de vrouwen bevestigt zijn verhalen telkens en vult deze aan. De overigen luisteren grotendeels of stellen af en toe vragen. Wanneer hun gesprek zich verplaatst naar de tegenwoordige tijd en de ellende die buitenlanders veroorzaken, haakt ze af en neemt ze een slok van haar cocktail. Die reeds lange tijd onaangeroerd op tafel staat. Het zoet vermengd met de smaak van rum, die in haar keel brandt, laat ze langzaam naar beneden glijden. De kilte van het ijs blust de brand snel. Het glas weer op tafel plaatsend, richt ze haar ogen voorzichtig op de man tegenover haar. Net op dat moment dwaalt diens blik weg van het raam en richt hij deze op haar. Met een korte glimlach richt hij zijn aandacht op het pakje sigaretten, dat hij naast het boek gelegd heeft. Eer hij er een sigaret uitneemt, reikt hij haar het pakje aan. Met een vragende en aanbiedende blik. Hoewel ze geen behoefte heeft aan contact, knikt ze toch en neemt er een uit. Waarna hij haar, voorover

buigend, vuur geeft middels een zilverkleurige aansteker. Als dank knikt ze hem toe, met een vriendelijke glimlach. Hij besteedt verder geen aandacht aan haar, maar gaat verder in het boek lezen.

Terwijl ze de sigaret rookt, sluit ze even haar ogen en doet ze alle moeite haar hoofd leeg te maken. Desondanks komen weer allerlei beelden van de afgelopen maanden naar boven. Zoals het moment waarop ze haar man met een vrouw in hun bed aantrof. Innig verstrengeld. 'Och schatje, dat stelt toch niets voor' had hij gezegd. Zoals ze al zo vaak in bladen en boeken had gelezen, was dat telkens hun verweer. Voor haar was dat echter niet goed genoeg. En stelde dat wel iets voor. Men mocht haar ouderwets noemen, behoudend zelfs. Dat maakte haar allemaal niets uit. Maar belazerd werd ze niet graag. En al zeker niet door degene waarop ze meende te kunnen vertrouwen. Waarom praten mannen er dan niet over? Waarom zeggen ze niet wat er schort? Wat ze missen? Of willen? Ze zijn tenslotte toch een stel, een paar. Samen een, zoals dat zo mooi heet. God, wat was ze blij dat ze geen kinderen hadden. Dat ze dat nog 'even' uit hadden gesteld. Zo druk als ze geweest waren met hun carrière. Na vijf jaar was het al over geweest. En had hij met een van zijn collega's in hun bed liggen neuken. Haar had ze het niet kwalijk kunnen nemen. Hij was nu eenmaal een stuk, een lekker ding. Zoals haar vriendinnen vroeger al zeiden. Maar hem, ja hem nam ze het wel kwalijk. Het zou haar niet verbazen wanneer het niet zijn eerste affaire geweest zou zijn. Maar ze had hem niets gevraagd, wilde het niet weten. Ze had hem meteen de deur gewezen. Hij mocht samen met haar het huis verlaten. En hoefde nooit meer terug te keren. Zijn

spullen had ze de dag erna in dozen gestopt, die ze voor de voordeur had geplaatst. Waar hij ze mocht ophalen. Verder kwam hij niet meer. Het slot was intussen al vervangen. Het liefst wilde ze hem niet meer zien. Volgens haar advocate zou dat ook mogelijk zijn, door haar alles te laten afhandelen. En nu zat ze hier. Op een van de meest luxe cruiseboten ter wereld. Gedurende een maand zou ze hier en aansluitend in een luxe resort in Tobago, in de Caraïbische Zee, verblijven. Een groot deel van hun gezamenlijke spaargeld had ze eraan besteed. De rest had ze op een nieuwe rekening gestort, voorzien van creditcard. Hij had hardop scheldend voor hun huis gestaan nadat hij het nul saldo op de rekening had ontdekt. 'Bitch' had hij geroepen. 'Waar is mijn geld naartoe? Kutwif dat je bent'. En nog meer van zulke krachttermen. En dat van dezelfde man die haar jarenlang 'Schatje' en 'Liefje' had genoemd. Elke 'Ik houd van je' trok ze intussen in twijfel.

'Another one?' hoorde ze een man vragen. Ze zag hoe de man haar weer het pakje voor hield. Even twijfelde ze. Haar ogen flitsten langs zijn vingers. Een ring. De cocktail die ze intussen leeg had gedronken, gaf haar wat meer moed. Ze knikte naar hem en nam weer een sigaret, die hij wederom van vuur voorzag. Ze draaide haar hoofd, op zoek naar een van de obers. Een meisje kwam al snel naar haar toe gelopen, nadat ze haar hand had opgestoken. 'Another one?' vroeg ze. Zij knikte en zei, zonder dit goed te beseffen: 'One for him too, please'. 'Sir?' vroeg het Aziatisch meisje. 'The same' antwoordde hij, waarna hij naar haar glimlachte. Nadat zij haar persoonlijke kaart, die ze bij het inchecken ontvangen had, af had gegeven rookten ze in stilte hun sigaretten. Hij deed alsof hij las, maar kon zijn ogen niet

van haar afhouden, zoals ze waar kon nemen. Nadat zij haar handtekening onder het reçu had gezet en het meisje verdwenen was, proosten beiden en lieten hun glazen zachtjes tegen elkaar klinken. Terwijl hij een forse slok nam, zoog zij aan het rietje waarna ze al snel weer de vloeistof in haar keel voelde branden. Die evenzo snel weer geblust werd. Ze zag dat hij naar haar keek, waarop ze glimlachte. Uit haar tas, die naast haar lag, nam ze nu haar eigen merk sigaretten en stak eentje aan met de flinterdunne aansteker die erin stak. Goudkleurig metaal, van haar man gekregen tijdens hun vijfde trouwdag. *'4Ever Yours'* had hij erin laten graveren. Hoe lang 'forever' was, wist ze intussen. De man maakte met zijn hand een afwerend gebaar toen ze hem het pakje aanbood. Hij richtte zijn aandacht weer volledig op het boek. Zij keek opnieuw de ruimte in en zag dat intussen nog meer mensen in de lounge plaats hadden genomen. Een ouder echtpaar zat over de drankenkaarten gebogen, een viertal vrouwen die ze in de zestig schatte, zat gezellig te keuvelen. Drie van hen voorzien van cocktails en ieder een sigaret. Van de functie als rookruimte, die in beperkte mate aanwezig waren op het schip, werd in deze lounge volop gebruik gemaakt, constateerde ze.

Ze neemt nog een trek en zuigt aansluitend de laatste restjes van haar drank naar binnen. Wanneer ze opstaat voelt ze enige evenwichtsproblemen in haar hoofd. Die ze door snel een stap opzij te zetten kan opvangen. In haar ooghoeken neemt ze een beginnende reactie van de man waar, die echter al snel weer afneemt nadat ze recht blijft staan. 'The ship' zegt hij, hierbij met zijn handen wiebelende bewegingen makend. Ze knikt hem

glimlachend toe, neemt haar tas op en loopt, voorzichtig, door een van de uitgangen de gang op.

2

Ze had last minute geboekt en had niet meer veel keuze gehad. Oftewel zou ze een maand lang in een binnen kajuit leven, zonder enig zicht naar buiten oftewel in een super de luxe suite met een apart woon- en slaapgedeelte plus balkon. De eerste optie had ze geen prettig idee gevonden en de tweede vond ze eigenlijk veel te duur. Toch had ze uiteindelijk voor die duurste optie gekozen. Als ze dan al bijna een hele maand helemaal alleen over een deel van de wereldzeeën zou reizen, wilde ze dat ook in luxe doen. Het schip was de nieuwste aanwinst van een van de betere cruise maatschappijen. Nog geen half jaar oud. De 'M.S. Flowers' genaamd. Alle dekken hadden bloemennamen en waren tevens voorzien van schilderijen, prenten en andersoortige kunstwerken die de desbetreffende bloemen verbeelden. Op haar dek, 'Sunflowers' geheten, kon een kopie van Van Gogh's 'Zonnebloemen' dan ook niet ontbreken. Bovendien stonden in haar suite, zoals ze had gezien bij haar eerste korte bezoekje, verse zonnebloemen in verschillende vazen. Nadat ze de 'Dandelion lounge' had verlaten, had een lift haar naar boven gevoerd. Door de glazen wanden rondom zag ze de dekken een voor een onder haar passeren. Overal liepen mensen heen en weer. Naar ze aannam allemaal op zoek naar de vele heerlijkheden die het schip te bieden had. Als ze het zich juist herinnerde waren er zeven restaurants, zowel 'a la carte' als in buffetvorm. Acht lounges, waarvan twee voor rokers. Twee disco's, eentje voor rokers. En een theater met meer dan duizend zitplaatsen, waar artiesten optraden die ook in Las Vegas bekend schenen te zijn. Bovendien was er een winkelstraat, diverse kunstgaleries, een casino, wasserette, sauna's, gym, kinderopvang. Het duizelde

haar weer wanneer ze eraan dacht wat ze allemaal gelezen had in de folder. Een middelgrote stad zou jaloers op dergelijke faciliteiten zijn. Aangekomen op het juiste niveau, stapte ze uit en opende ze met haar kaart de deur naar haar suite. Alsof hij op haar gewacht had, kwam een van de medewerkers op haar afgelopen. 'Good evening, madam' zei hij met een allervriendelijkste glimlach op het gezicht. Hij droeg in een hand een grote schaal met fruit en in de andere een fles champagne. Nadat zij naar binnen was gelopen, plaatste hij de schaal op de salontafel en de fles op de eetkamertafel. Daarna haalde hij een geelkleurig armbandje uit een van de zakken van zijn jacquet. 'May I?' vroeg hij. Wijzend naar haar rechter arm. Nadat ze hem deze aan had gereikt, bevestigde hij dit om haar pols. 'All inclusive' las ze in zwarte letters. Daarna vertelde hij haar dat, indien ze reeds iets genuttigd had, dit niet in rekening gebracht zou worden. De kaart hoefde ze enkel te gebruiken om de deur van haar kamer te openen en voor de aankoop in de winkels.

Nadat Mammuth, zo heette hij volgens het naamkaartje dat hij droeg, vertrokken was, nam ze een kijkje in alle kasten en lades van de suite. Haar koffer was uitgepakt en haar kleren waren opgeborgen in de inloopkast waar ze de komende maand over beschikte. Het idee dat vreemden haar lingerie hadden opgeborgen vond ze niet erg prettig. Maar het ontbrak haar ook aan voldoende moed om dit met Mammuth te bespreken. Dus duwde ze dit al snel weer weg uit haar hoofd en keek ze in de andere ruimtes. De badkamer was groter dan bij haar thuis, zoals eigenlijk alles veel groter en veel luxueuzer was. Haar persoonlijke conciërge, zoals de functie van Mammuth officieel genoemd werd, zou zich een

dergelijke luxe nooit kunnen permitteren, nam ze aan. Enig schuldgevoel drong zich dan ook bij haar op. Maar ook dit duwde ze maar weer snel weg. Het televisiescherm toonde waar de boot zich momenteel bevond. Ze passeerden nog steeds de Nederlandse kust, zag ze. Buiten was het intussen zwart. Heel even nam ze een kijkje op het balkon, waar ze meteen de kilte voelde van de naderende nacht. De heldere lucht liet haar vele sterren tegemoet glinsteren. Ze had haar armen om zich heen geslagen, nam een paar diepe teugen gezonde zeelucht en voelde zich gelukkig.

3

Na een goede nachtrust in het king size bed en een verkwikkende douche kwam ze uitgerust en met een goed humeur aan in het restaurant met de naam 'Daffodil'. Op iedere tafel stonden potten met gele en witte narcissen. Een van de obers begeleidde haar, nadat hij even een blik op haar kaartje had geworpen, naar een tafeltje naast het grote raam dat de hele zijkant besloeg. Hier keek ze uit over de zee waarop het schip voer. Ze zag dat de zon inmiddels het water bescheen. Water dat ze ook vandaag nog de hele dag om haar heen zou zien. Morgen zouden ze pas de eerste aanlegplek bereiken, in Frankrijk. Vandaag zou ze het schip verder gaan verkennen. Het dekkenplan dat ze op haar kamer had gevonden, lag nu voor haar op tafel. De verantwoordelijke ober bracht haar het gevraagde glas melk en de gewenste sneeën kaas. Allerlei soorten brood en broodjes lagen in een mand die op tafel stond, evenals verschillende soorten boter in een gekoelde kom. Terwijl ze met smaak genoot van haar ontbijt in het rustige restaurant, dat enkel voor gasten bestemd was die in een van de suites logeerden, bekeek ze de verschillende mogelijkheden die haar ter beschikking stonden. Als eerste zou ze gebruik maken van de sportzaal, waarna ze de sauna wenste te bezoeken. Ze gaf dit, samen met het verzoek voor een glas thee, aan de ober door. Die haar, bij het op tafel zetten van een kannetje heet water, een glas plus een houten kistje, bevestigde dat beide reserveringen akkoord waren. Nippend aan de thee, keek ze het restaurant door. Er waren intussen meer gasten aanwezig, zag ze. Ze meende in een hoek tegenover haar de man waar te nemen, die ze gisteravond in de lounge ontmoet had. Hij keek niet naar haar, maar was weer in zijn boek

verdiept. De overigen waren allemaal stellen 'op leeftijd'. Op een koppel na, waarbij de vrouw vele jaren jonger was dan de man. Zij blond, hij kalend. Zij lang en slank, hij klein en dik. Een glimlach kwam als vanzelf op haar gezicht, bij het zien van dergelijke verschillen. Over dergelijke koppels had ze wel eens in diverse roddelbladen gelezen en van anderen gehoord. Nooit eerder had ze deze echter 'in levende lijve' gezien. Ze vroeg zich af of hij weduwnaar was of dat hij zijn vrouw bedroog. Een andere mogelijkheid was dat zijn vrouw ziek was en wist van zijn affaire. Misschien was zij wel een ingehuurde escortdame. En was hij vrijgezel. Dan zou hij wel zeer rijk moeten zijn, nam ze aan. Het ging haar ook allemaal niets aan, natuurlijk. Ze richtte haar aandacht weer op het dekkenplan en ging op zoek naar de 'shopping area' waar het schip over beschikte. Ze schonk opnieuw water in haar glas en hield hetzelfde theezakje er even in. De winkels bevonden zich enkele dekken lager dan haar suite in het midden van het schip, zag ze. Voorlopig plande ze, in haar hoofd, deze in de namiddag te bezoeken. Als laatste, voor dit moment, zocht ze het theater op. Waar ze 's avonds voor het diner voor een show terecht kon. Nadat ze dit aan de voorkant van het schip, op hetzelfde niveau als de winkels had gevonden, dronk ze haar glas leeg en stond ze op. Terwijl ze de hal inliep, zag ze niet dat de man met het boek intussen ook op was gestaan en haar volgde.

4

Na een uurtje gesport te hebben op fiets en loopband en een half uur van de saunafaciliteiten gebruik gemaakt te hebben, neemt ze de lift naar de verdieping waar haar suite zich bevindt. Ze ziet dat het bed is opgemaakt en dat de gebruikte handdoeken vervangen zijn door schone. De fles champagne staat niet meer op tafel, maar in een ijsemmer die met twee glazen op een tafeltje tussen twee fauteuils geplaatst is. Hoewel ze nooit zo vroeg op de dag alcohol nuttigt, gunt ze zich nu wel een glaasje. Met beide duimen duwend, lukt het haar de dop met een harde 'plop' van de fles af te laten springen. Met het gevulde glas loopt ze het balkon op, waar ze plaats neemt in een van de stoelen. De zon schijnt volop en biedt een aangename warmte. Het geluid van het doorklieven van het water geeft een rustgevend gevoel. De smaak van de drank bevalt haar zeer, waarop ze het glas al snel leeg drinkt. Ze staat op en haalt haar pakje sigaretten plus de fles naar buiten. Eerst vult ze het glas nogmaals, waarna ze een sigaret aansteekt. Na een forse trek, neemt ze een ferme slok. Het glas in haar linker en de sigaret in haar rechter hand houdend, ontspant ze haar lichaam en leunt ze met haar rug tegen de stoel. Ze sluit haar ogen, voelt het wiegen op het water, hoort het geluid van de golven en merkt hoe alle spanning van de afgelopen weken van haar afglijdt. De hitte van de sigaret brengt haar al snel terug in de realiteit, waardoor ze kan voorkomen dat het glas uit haar hand valt en ze de peuk in de asbak kan laten vallen. Het glas drinkt ze helemaal leeg, vult het nogmaals en neemt dan ook dat vocht helemaal tot zich. Lekker, denkt ze. Bovendien voelt ze zich er geheel niet loom door. Integendeel, ze voelt enige toename van energie in haar lijf. Mede daardoor staat ze op en maakt

ze zich op weg naar de winkelstraat. Ze heeft zin om te shoppen, om geld uit te geven.

De lift die haar naar beneden brengt, pikt onderweg nog allerlei mensen op. Ook het gezin met de kinderen dat ze gisteravond in de lounge gezien had. De twee jongsten waren druk en vroegen nogal wat aandacht, iets dat een ouder, Duits, stel in het geheel niet op prijs stelde. Beiden maakten knorrige opmerkingen over het feit dat kinderen niet op een cruiseboot hoorden. Ze hadden vanwege hun 'Ruhe' de reis geboekt en waren niet gecharmeerd van de 'Lärm' die de kinderen maakten. 'Ist ja wirklich unerhört' sprak ze tegen hem, nadat het gezin de lift verliet. Waarbij de ouders verontschuldigend en zo vriendelijk als mogelijk naar iedereen glimlachten. Zij bleef met het Duitse paar nog een verdieping langer in de lift, waarna de liftdeuren zich opnieuw openden. Haar verbazing voor wat ze zag, zorgde er voor dat ze meteen stil bleef staan nadat ze de lift verlaten had. Waar ze ook maar keek zag ze mensen. Erachter blonk haar van alles tegemoet. Felle lampen beschenen spiegels in de etalages. De inhoud ervan kon ze door de menigte die voor haar stond niet waarnemen. Het leek alsof alles gratis was, zo duwden mensen tegen elkaar en deden ze allerlei pogingen vooraan te komen. Intussen bracht de lift achter haar een nieuwe lading geïnteresseerden die haar aan alle kanten passeerden en aan de kant duwden. Hier had ze absoluut geen zin in, dat wist ze zeker. Derhalve draaide ze zich om en wachtte op de eerstvolgende lift die haar weer naar boven zou brengen. In haar suite aangekomen, ontdeed ze zich meteen van al haar kleren om naakt op haar privé terras te gaan zonnen. Eerst dronk ze nog stand de rest van de champagne zo uit de fles. Nadat ze een

handdoek op een van de stoelen had gedrapeerd en de ander als voetensteun er tegenover had geplaatst, ging ze met een van de kussens als hoofd- en rugsteun zo languit als mogelijk liggen. Waarna ze haar ogen sloot en al snel in slaap viel.

Ze komt thuis, geheel onverwachts en ziet een heleboel haar onbekende auto's op de oprit van hun huis staan. De auto plaatst ze op de straat en loopt naar de garage. Nadat ze de poort geopend heeft, ziet ze ook daar vreemde auto's geparkeerd staan. Nadat de poort dicht is, luistert ze of ze stemmen hoort. Misschien heeft haar man een zakelijke bijeenkomst thuis gepland, waar ze niets van weet. Maar ze hoort niets. Ook niet wanneer ze de bijkeuken is ingelopen. Of de keuken, de eetkamer, de woonkamer. Ze hoort en ziet nog steeds niemand. Haar jas legt ze over de rug van een van de eetkamerstoelen, waar ze ook haar tas op plaatst. Door het raam kijkt ze de tuin in, maar ook daar ziet ze niemand ondanks het toch prachtige weer. De reden waarom ze eerder naar huis gekomen is, om enkele uren van de beginnende zomerzon te kunnen genieten. Verbaasd draait ze om haar eigen as, niet wetend waar ze nog verder kan zoeken. Eer ze echter een antwoord kan bedenken, hoort ze op de verdieping boven haar een deur open gaan. 'De volgende' meent ze te horen. Met de stem van haar man. Via het trapgat hoort ze hoe blote voeten over het parket trippelen. Verder neemt ze zacht gelach waar. Voorzien van een vrouwenstem. Nee, meerdere stemmen. Hij zal toch niet. Ze voelt haar gezicht warm worden en een knoop in haar buikholte ontstaan. Boos marcheert ze de traptreden op. Op de overloop staand, kijkt ze direct de logeerkamer in waar de deur open van staat. Op het grote tweepersoons bed,

bevinden zich een stel vrouwen. Allemaal naakt. Hoeveel het zijn kan ze niet precies zien. Ook de gezichten ziet ze niet. Wel kan ze duidelijk waarnemen dat ze allemaal lang haar hebben. Blond, licht bruin, donker bruin, zwart. Allemaal golvend over hun rug. Het geluid dat ze maken, hoort ze wel maar klinkt alsof het van onderwater komt. Het lijkt als werd het op een te langzame snelheid afgespeeld. Opeens echter keert de snelheid om. Een vrouw rent achter haar langs de kamer in, waarna ze weer 'De volgende' hoort. Alsof ze door stroop moet bewegen, draait ze zich om in de richting van de stem. De richting van haar echtelijke slaapkamer. Maar hoe zeer ze haar best ook doet, het lukt haar niet een stap verder te geraken. De deur blijft op gelijke afstand, hoewel ze voelt dat ze vooruit loopt. Daarbij wordt ze voorbij gelopen door een naakte, blonde vrouw op hoge, rood gekleurde hakken. Die, zonder dat ze de deur open ziet gaan, de slaapkamer in holt. Opeens lijkt ze in sneltreinvaart vooruit te komen en staat ze voor de slaapkamerdeur. Ze bukt en kijkt door het sleutelgat. Het enige dat ze ziet is een oog dat haar aankijkt. Net zo groen als haar eigen. Ook zo van make-up voorzien. Wanneer zij knippert, knippert het oog ook. Ze duwt, nog steeds voorover gebogen en door het gat kijkend, de klink naar beneden en de deur naar binnen. Terwijl het oog afstand neemt van de deur, kijkt het haar nog steeds aan. Ze voelt met haar rechter hand achter de deur. Niets. Wanneer ze haar vingers achter het sleutelgat beweegt, ziet ze hoe het oog haar nog steeds aankijkt. De deur beweegt, tergend langzaam, verder naar binnen. Maar stukt zodra ze er tegen drukt. Hoe zeer ze er ook tegen duwt, er lijkt geen beweging in te krijgen. Ze hoort opeens allerlei vrouwenstemmen 'Au' roepen. En 'Pas op' of 'Hee, kijk eens uit'. De